



EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 17.3.2014
COM(2014) 171 final

2014/0093 (CNS)

Förslag till

RÅDETS BESLUT

om tillämpningen av AIEM-skatten på Kanarieöarna

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

Fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget), som gäller för EU:s yttersta randområden, vilka omfattar Kanarieöarna, medger i princip inte någon skillnad mellan beskattningen av produkter som framställts på Kanarieöarna och beskattningen av produkter som framställts i Spanien eller andra medlemsstater. Artikel 349 i EUF-fördraget medger dock, på grund av de varaktiga svårigheter som påverkar den ekonomiska och sociala situationen i de yttersta randområdena, antagande av specifika åtgärder till förmån för dessa områden.

Genom rådets beslut 2002/546/EG av den 20 juni 2002¹, som antogs på grundval av artikel 299.2 i EG-fördraget (nu artikel 349 i EUF-fördraget), har Spanien bemyndigats att till och med den 30 juni 2014 på vissa produkter som framställs på Kanarieöarna tillämpa fullständiga eller partiella befrielser från den skatt som betecknas *Arbitrio sobre las Importaciones y Entregas de Mercancías en las Islas Canarias* (nedan kallad *AIEM*). I bilagan till beslutet finns en förteckning över de produkter på vilka sådana befrielser får tillämpas. Skillnaden mellan den skattesats som tillämpas på lokalt framställda produkter och den skattesats som tillämpas på andra produkter får, beroende på vilken produkt det rör sig om, inte överstiga 5, 15 eller 25 procentenheter.

Dessa specifika åtgärder för Kanarieöarna antogs enligt beslut 2002/546/EG av bl.a. följande skäl. Öarnas isolering leder till högre produktionskostnader på grund av råvaru- och energiberoendet och behovet av att bygga upp lager. Den begränsade storleken på den lokala marknaden och den lågt utvecklade exportverksamheten begränsar möjligheterna att uppnå stordriftsfördelar. På grund av de högre produktionskostnaderna (självkostnadspriserna) för produkter som framställs lokalt skulle dessa vara mindre konkurrenskraftiga än produkter som framställs på annat håll – även med beaktande av kostnaderna för transport av dessa till Kanarieöarna – utan de specifika åtgärderna. Utan dessa åtgärder skulle det därför vara svårare att upprätthålla lokal tillverkning. De specifika åtgärderna i beslut 2002/546/EG utformades följaktligen i syfte att stärka den lokala industrin genom att göra denna mer konkurrenskraftig.

AIEM är en indirekt statlig skatt som tas ut i ett steg, vid import av varor till eller leverans av varor på Kanarieöarna. Beskattningsunderlaget vid import av varor grundar sig på tullvärdet och beskattningsunderlaget vid leverans av varor från producenter på Kanarieöarna grundar sig på det totala ersättningsbeloppet. Genom de specifika åtgärderna i beslut 2002/546/EG skapas ett system med differentierad beskattning som gagnar den lokala framställningen av vissa produkter. Detta utgör statligt stöd som kräver kommissionens godkännande. Kommissionen godkände stödet genom sitt beslut om statligt stöd NN 22/2008.

Spanien lämnade den 16 november 2010 in en begäran till kommissionen om förlängning av tillämpningsperioden för beslut 2002/546/EG med två år, så att beslutet skulle upphöra att gälla samtidigt som riktlinjerna för statligt regionalstöd 2007–2013² skulle upphöra att gälla.

Spanien lämnade också in en begäran om förlängning av tillämpningsperioden för beslutet om statligt stöd NN 22/2008 med två år (vilket antogs för att kommissionen fann att de spanska myndigheternas stöd i form av befrielser från AIEM-skatten var förenligt med den inre

¹ EGT 179, 9.7.2002, s. 22.

² EUT C 54, 4.3.2006, s. 13.

marknaden). Kommissionen godkände förlängningen med två år – fram till och med den 31 december 2013 – genom sitt beslut om statligt stöd SA.31950 (N 544/2010)³.

Kommissionen prövade Spaniens begäran om förlängning av tillämpningsperioden för beslut 2002/546/EG med beaktande av omfattningen av de svårigheter som påverkar den ekonomiska och sociala situationen på Kanarieöarna och kom fram till att det var berättigat att bevilja den begärda förlängningen.

I den rapport till rådet om tillämpningen av AIEM-skatten på Kanarieöarna som kommissionen antog den 28 augusti 2008 konstaterades för övrigt att AIEM-skatten fungerade på ett tillfredsställande sätt och att bestämmelserna i beslut 2002/546/EG inte behövde ändras.

Genom rådets beslut nr 895/2011/EU av den 19 december 2011⁴ förlängdes därför tillämpningsperioden för beslut 2002/546/EG till och med den 31 december 2013.

De spanska myndigheterna begärde den 4 mars 2013 att kommissionen skulle ta fram ett förslag till rådsbeslut om bemyndigande för Spanien att tillämpa fullständiga eller partiella befrielser från AIEM-skatten under perioden 2014–2020 för vissa produkter som framställs på Kanarieöarna och om ändring av förteckningen över produkter och av de maximala skattebefrielserna för vissa produkter.

Den 28 juni 2013 antog kommissionen *Riktlinjer för statligt regionalstöd för 2014–2020*⁵. Dessa riktlinjer utgör en del av en mer brett upplagd strategi för att modernisera kontrollen av det statliga stödet vilken syftar till att främja tillväxt på den inre marknaden – genom att främja mer ändamålsenliga stödåtgärder – och till att inrikta kommissionens genomdrivande av reglerna på de ärenden som har störst inverkan på konkurrensen.

Eftersom dessa riktlinjer kommer att tillämpas från och med den 1 juli 2014 föreföll det berättigat att förlänga tillämpningsperioden för beslut 2002/546/EG (i dess lydelse enligt beslut nr 895/2011/EU) med sex månader så att beslutet upphör att gälla samtidigt som de nuvarande riktlinjerna upphör att gälla. Genom rådets beslut nr 1413/2013/EU av den 17 december 2013⁶ förlängdes därför tillämpningsperioden för beslut 2002/546/EG till och med den 30 juni 2014.

Kommissionen har analyserat Spaniens begäran av den 4 mars 2013 och de uppgifter som ett antal andra berörda parter på eget initiativ lämnat till kommissionen. Analysen bekräftar att de särdrag som Kanarieöarna uppvisar hämmar öarnas utveckling genom att de ger upphov till extrakostnader för de lokala ekonomiska aktörerna. Det är därför berättigat att bibehålla befrielser från AIEM-skatten för en rad industriprodukter som framställs på Kanarieöarna. Denna åtgärd är nödvändig och proportionell och undergräver inte integriteten och sammanhanget hos unionsrätten.

2. ANALYS AV SPANIENS BEGÄRAN OCH AV UNDANTAGETS PROPORTIONALITET

Enligt artikel 110 i EUF-fördraget ska ingen medlemsstat, direkt eller indirekt, på varor från andra medlemsstater lägga interna skatter eller avgifter, av vilket slag de än är, som är högre än de skatter eller avgifter som direkt eller indirekt läggs på liknande inhemska varor. Vidare

³ EUT C 237, 13.8.2011, s. 1.

⁴ EUT L 345, 29.12.2011, s. 17.

⁵ EUT C 209, 23.7.2013, s. 1.

⁶ EUT L 353, 28.12.2013, s. 13.

ska enligt den artikeln ingen medlemsstat på varor från andra medlemsstater lägga sådana interna skatter eller avgifter som är av sådan art att de indirekt skyddar andra varor.

På grundval av artikel 349 i EUF-fördraget får rådet emellertid tillåta medlemsstater med yttersta randområden att avvika från bestämmelserna i artikel 110 i EUF-fördraget för att ta hänsyn till den strukturella, sociala och ekonomiska situationen i dessa områden, som förvärras av vissa faktorer som allvarligt hämmar områdenas utveckling. Sådana undantag får inte undergräva integriteten och sammanhanget hos unionsrätten, inklusive den inre marknaden och den gemensamma politiken, såsom gemensam skattepolitik på grundval av artikel 113 i EUF-fördraget. Undantagen måste därför vara proportionella, dvs. de får inte gå längre än vad som krävs för att hantera de ogynnsamma ramvillkor som hämmar den ekonomiska utvecklingen i de yttersta randområdena och de får inte oskäligt snedvrída konkurrensen på den inre marknaden. Undantag från artikel 110 i EUF-fördraget bör följaktligen begränsas till att – helt eller delvis – kompensera de kostnadsnackdelar som producenter i dessa områden har.

Kanarieöarnas ekonomi är i hög grad beroende av turismen. Detta beroende utgör ett allvarligt hot mot öarnas utveckling, eftersom konjunktunedgångar, förändringar i turisternas preferenser och naturkatastrofer kan få betydande konsekvenser för ögruppens ekonomiska och sociala situation. Den globala finansiella krisen 2008–2009 ledde till en kraftig nedgång i antalet turistbesök på öarna och därmed till en kraftig nedgång i ekonomin. Minskningen i antalet turistbesök ledde till en stor ökning av antalet arbetslösa. Arbetslösheten blev rent av högre än på det spanska fastlandet. Det bör beaktas att Spanien är den medlemsstat som, vid sidan av Grekland, har den högsta arbetslösheten i Europeiska unionen. Ökningen i ungdomsarbetslösheten var än mer uttalad, vilket har att göra med att många unga människor är beroende av de säsongsarbeten som turismen ger upphov till.

Ett problem för tillverkningsindustrin är att marknaden på Kanarieöarna är så liten. Detta medför att det är svårt för företag att nå en optimal produktionsnivå. De flesta maskiner utformas, med sikte på hög produktivitet och lönsamhet, för att producera i stor skala och lämpar sig följaktligen inte för en liten marknad. Om det finns outnyttjad produktionskapacitet, begränsas möjligheterna att uppnå stordriftsfördelar, eftersom industrin arbetar på en lägre produktionsnivå än den som krävs för att minimera produktionskostnaderna.

Länderna/territorierna i närheten av Kanarieöarna (Marocko, Mauretanien och Västsahara) har inte särskilt hög köpkraft och de väsentliga skillnaderna i utvecklingsnivå begränsar Kanarieöarnas exportmöjligheter.

Kanarieöarnas geografiska uppsplittring och det stora avståndet till de flesta råvarukällorna ger upphov till extrakostnader för de lokala ekonomiska aktörerna i form av högre transportkostnader. Problemet förvärras när priset på olja går upp.

Vatten är en knapp resurs på Kanarieöarna. Bristen på vatten har påtagliga följder för priset på denna råvara, vilket skapar en konkurrensnackdel för industriföretag på Kanarieöarna i förhållande till industriföretag i andra delar av Spanien eller andra delar av Europeiska unionen. Detta gäller särskilt för företag för vilka vatten är en viktig råvara (t.ex. livsmedels-, kemi- och pappersindustrin) men även för företag som använder mycket vatten för kylning.

Det finns planer på att införa naturgas på de två största öarna, men det står inte klart från och med vilken tidpunkt detta bränsle kan användas på ett effektivt sätt. Den omständigheten att företag inte har tillgång till naturgas inverkar väsentligt på deras konkurrenskraft, eftersom energi från andra källor är betydligt dyrare.

Företagens miljökostnader är högre på grund av att det inte finns återvinnings- och behandlingsanläggningar på öarna, utom för vissa produkter. Industriavfall och giftigt avfall måste transporteras till fastlandet och hanteras där.

De ovan redovisade omständigheterna på Kanarieöarna påverkar i viss utsträckning all lokal produktion. Det är lämpligt att se efter vilken inverkan det nuvarande systemet med differentierad beskattning har haft på den lokala produktionens marknadsandel. Den differentierade beskattningen bör vid behov justeras, för att undvika oskälig snedvridning av konkurrensen.

Vid den analys som kommissionen utförde för att kunna dra slutsatser om de nuvarande differentierade skattesatserna beaktades den lokala produktionens genomsnittliga marknadsandel under perioden 2008–2011, utvecklingen av den lokala produktionens marknadsandel och uppgifter som berörda parter på eget initiativ lämnat till kommissionen. I sektorer som framställer produkter som har olika taxa enligt gemensamma tulltaxan analyserades utvecklingen av den sammanlagda marknadsandelen för alla produkter och av de enskilda marknadsandelarna. Denna analys är skälet till att produkter på marknader där den lokala produktionens genomsnittliga marknadsandel är av likartad storlek inte nödvändigtvis har samma maximala skattesatsdifferentiering.

När det gäller tobak föreslås det att skattesatsdifferentieringen hålls kvar på 25 procentenheter och att minimiskatten för 1 000 cigaretter höjs från 6 euro till 18 euro, som de spanska myndigheterna begärt.

De spanska myndigheterna har i sin förteckning över produkter som de vill ska vara föremål för differentierad beskattning tagit med vissa produkter på marknader där den lokala produktionens marknadsandel är extremt låg. Deras motivering för detta är att det finns planer på att öka den lokala produktionen av dessa produkter och att det inte kommer att vara möjligt att göra detta utan differentierad beskattning.

Kommissionen godtar den begärda skattesatsdifferentieringen för 119 av de sammanlagt 139 produkter som tas upp i de spanska myndigheternas begäran. För de övriga 20 produkterna anser kommissionen att skattesatsdifferentieringen bör vara mindre än den begärda, för att undvika eventuella fall av snedvridning av konkurrensen.

På grundval av kommissionens analys upprättade förteckningar över produkter, alltefter skattesatsdifferentiering, sektor och klassificering i gemensamma tulltaxan:

5 %

Jordbruks- och fiskeriprodukter:

0207 11/0207 13

Mineralprodukter:

2516 90 00 00/6801/6802

Byggnadsmaterial:

3816/3824 40 00 00/3824 50/3824 90 45 00/3824 90 70 00/3824 90 97 99/6809

Kemikalier:

2804 30 00 00/2804 40 00 00/3105 20 90 00/3208/3209/3210/3212 90 00 00/3213/3214/3304
99 00 00/3925 90 80 00/3401/3402/3406/3814 00 90/3923 90 00 00/4012 11 00/4012 12
00/4012 13/4012 19

Metallbearbetningsprodukter:

7604/7608

Livsmedelsprodukter:

0210 12 11 00/0210 12 19 00/0210 19 40 00/0210 19 81/0305 41 00/0305 43 00 90/
0901 22 00 00/1101/1102/1601/1602/1704 90 30 00/1704 90 51 00/1704 90 55 00/
1704 90 75 00/1704 90 71 00/1806/1901 20 00 00/1901 90 91 00/1901 90 99/
1904 10 10/1905/2005 20 20/2006 00 31 00/2008 11 96 00/2008 11 98 00/2008 19 92/
2008 19 93/2008 19 95/2008 19 99/2309

Drycker:

2009 11/2009 12 00/2009 19/2009 41/2009 49/2009 50/2009 61/2009 71/2009 79/2009 89/
2009 90/2201/2202/2204

Textil- och läderprodukter:

6112 31/6112 41

Papper:

4818 90 90 00/4823 90 85 90

Produkter från den grafiska industrin:

4910

10 %

Jordbruks- och fiskeriprodukter:

0203 11/0203 12/0203 19/0701 90/0703

Byggnadsmaterial:

2523 29 00 00

Livsmedelsprodukter:

0210 11 11 00/0210 11 31 00/1905/2105

Papper:

4808/4819/4823 90 40 00

15 %

Jordbruks- och fiskeriprodukter:

0407 21 00 00/0407 29 10 00/0407 90 10 00

Byggnadsmaterial:

2523 90/7010

Kemikalier:

3809 91 00/3917 21/3917 23/3917 32 00/3917 33 00/3917 39 00/3917 40 00/3923 10 00/3923
21 00/3923 30 10/3924 10 00

Metallbearbetningsprodukter:

7309 00/7610 10 00 00/9403 20 80 90

Livsmedelsprodukter:

0403/0901 21/1902/2103 20 00 00/2103 30/2103 90 90/2106 90 98

Drycker:

2203/2208 40

Textil- och läderprodukter:

6302

Papper:

4818 10/4818 20/4818 30/4821

Produkter från den grafiska industrin:

4909/4911

25 %

Tobak:

2402

Dessa produktförteckningar står i överensstämmelse med målet i artikel 349 i EUF-fördraget att med beaktande av Kanarieöarnas särdrag som yttersta randområde besluta om specifika åtgärder för öarna utan att snedvrیدا konkurrensen på ett sätt som kan undergräva den inre marknaden.

När de spanska myndigheterna lägger fram den rapport som föreskrivs i artikel 2 i det föreliggande rådsbeslutet bör kommissionen utvärdera verkningarna av de differentierade skattesatserna och bedöma behovet av ändringar av dessa. Vid den tidpunkten bör det särskilt undersökas huruvida den lokala framställningen av sådana produkter som för närvarande inte framställs lokalt i någon större utsträckning men som det begärs differentierad beskattning för har ökat.

3. FÖRSLAGETS RÄTTSLIGA ASPEKTER

Sammanfattning av den föreslagna åtgärden

Att bemyndiga Spanien att på vissa produkter som framställs på Kanarieöarna tillämpa fullständiga eller partiella befrielser från AIEM-skatten.

Rättslig grund

Artikel 349 i EUF-fördraget.

Subsidiaritetsprincipen

Det är bara rådet som har befogenhet att på grundval av artikel 349 i EUF-fördraget och med beaktande av de varaktiga svårigheter som påverkar den ekonomiska och sociala situationen i de yttersta randområdena besluta om specifika åtgärder till förmån för dem för att fastställa villkoren för hur fördragen – inklusive den gemensamma politiken – ska tillämpas beträffande de yttersta randområdena.

Förslaget är därför förenligt med subsidiaritetsprincipen.

Proportionalitetsprincipen

Förslaget är förenligt med proportionalitetsprincipen.

Val av regleringsform

Föreslagen regleringsform: rådsbeslut.

Övriga regleringsformer skulle vara olämpliga av följande skäl:

Undantag enligt artikel 349 i EUF-fördraget beviljas genom rådsbeslut.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte unionens budget.

Förslag till

RÅDETS BESLUT

om tillämpningen av AIEM-skatten på Kanarieöarna

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 349,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande⁷,

i enlighet med ett särskilt lagstiftningsförfarande, och

av följande skäl:

- (1) Enligt artikel 349 i EUF-fördraget ska rådet med beaktande av den strukturella, sociala och ekonomiska situationen i de yttersta randområdena, vilken förvärras av deras avlägsna belägenhet, ökaraktär, ringa storlek, besvärliga terräng- och klimatförhållanden och ekonomiska beroende av ett fåtal produkter, besluta om specifika åtgärder för att särskilt fastställa villkoren för hur fördragen ska tillämpas beträffande dessa områden, inklusive den gemensamma politiken.
- (2) Det bör därför beslutas om specifika åtgärder för att fastställa villkoren för hur EUF-fördraget ska tillämpas beträffande dessa områden. Enligt artikel 349 ska rådet besluta om sådana åtgärder med beaktande av de yttersta randområdenas särdrag och särskilda begränsningar, utan att undergräva integriteten och sammanhanget hos unionsrätten, inklusive den inre marknaden och den gemensamma politiken.
- (3) Ett stort problem för Kanarieöarna är att tjänstesektorn – särskilt turismnäringen – svarar för en så stor andel av öarnas bruttoregionalprodukt och industriproduktionen för en så liten andel av denna och att öarna därmed är kraftigt beroende av tjänstesektorn.
- (4) Ett annat stort problem är öarnas isolering, som lägger hinder i vägen för personers, varors och tjänsters fria rörlighet. Beroendet av luft- och sjötransport leder till högre produktionskostnader på grund av att dessa transportsätt ännu inte har liberaliserats till fullo och att de är mindre effektiva och mer kostsamma än väg- eller järnvägstransport.
- (5) Öarnas isolering leder till högre produktionskostnader även på grund av beroendet av fastlandet i fråga om leveranser av råvaror, energi och produktionsutrustning och behovet av att bygga upp lager.
- (6) Den begränsade storleken på den lokala marknaden, den lågt utvecklade exportverksamheten, öarnas geografiska uppsplittring och behovet av att hålla igång diversifierade produktionslinjer med små volymer för att tillgodose behoven på marknaden begränsar möjligheterna att uppnå stordriftsfördelar.

⁷ EUT C [...], [...], s. [...].

- (7) Det är ofta svårare eller mer kostsamt för företag att få underhållstjänster och andra specialisttjänster utförda, att finna lämpliga utbildningar för ledare och tekniker och att lägga ut tillverkning på underleverantörer eller expandera utanför Kanarieöarnas marknad. Begränsningarna i urvalet i fråga om distributionssätt leder till att företag håller för stora lager.
- (8) Företagens miljökostnader är högre på grund av att det inte finns återvinnings- och behandlingsanläggningar på öarna, utom för vissa produkter. Industriavfall och giftigt avfall måste transporteras till fastlandet och hanteras där.
- (9) Med beaktande av det som anges ovan och de spanska myndigheternas begäran bör bemyndigandet för Spanien att tillämpa befrielse från den s.k. AIEM-skatten på vissa i en förteckning upptagna produkter som framställs på Kanarieöarna förlängas.
- (10) Genom rådets beslut 2002/546/EG av den 20 juni 2002⁸, som antogs på grundval av artikel 299.2 i EG-fördraget, bemyndigades Spanien till att börja med att till och med den 31 december 2011 tillämpa fullständiga eller partiella befrielser från skatten Arbitrio sobre las Importaciones y Entregas de Mercancías en las Islas Canarias (AIEM) på vissa produkter som framställts på Kanarieöarna. I bilagan till beslutet finns en förteckning över de produkter på vilka sådana befrielser får tillämpas. Skillnaden mellan den skattesats som tillämpas på lokalt framställda produkter och den skattesats som tillämpas på andra produkter får, beroende på vilken produkt det rör sig om, inte överstiga 5, 15 eller 25 procentenheter.
- (11) Genom rådets beslut nr 895/2011/EU av den 19 december 2011⁹ förlängdes tillämpningsperioden för beslut 2002/546/EG till och med den 31 december 2013.
- (12) Genom rådets beslut nr 1413/2013/EU av den 17 december 2013¹⁰ förlängdes tillämpningsperioden för beslut 2002/546/EG till och med den 30 juni 2014.
- (13) AIEM-skatten bidrar till uppnåendet av målen autonom utveckling av Kanarieöarnas industriproduktionssektorer och diversifiering av öarnas ekonomi.
- (14) De maximala skattebefrielseerna för industriprodukter ligger, beroende på vilken sektor och produkt det rör sig om, mellan 5 och 15 procentenheter.
- (15) Den maximala skattebefrielsen för tobaksprodukter är dock högre, eftersom tobakssektorn utgör ett särfall. Tobaksindustrin på Kanarieöarna, som tidigare kännetecknades av en stor uppgång, har under ett antal år gått tillbaka kraftigt. De ovan redovisade svårigheterna för Kanarieöarna ligger till grund för nedgången i den lokala tobaksproduktionen. Det finns skäl att behålla en betydande befrielse för tobaksprodukter. Befrielsen från beskattning står i direkt samband med målet att bibehålla produktionsverksamhet på Kanarieöarna.
- (16) Målet att understödja Kanarieöarnas ekonomiska och sociala utveckling bekräftas på nationell nivå i de krav som är förbundna med skattens syfte och med allokeringen av de intäkter som skatten genererar. Inlemmandet av intäkterna från skatten i Kanarieöarnas ekonomiska och fiskala systems resurser och allokeringen av intäkterna för en strategi för Kanarieöarnas ekonomiska och sociala utveckling som bidrar till att främja lokala verksamheter utgör rättsliga skyldigheter.
- (17) Arrangemangen avses gälla under sex och ett halvt år, men det är nödvändigt att utvärdera resultatet av dem. De spanska myndigheterna bör därför senast den 30

⁸ EGT L 179, 9.7.2002, s. 22.

⁹ EUT L 345, 29.12.2011, s. 17.

¹⁰ EUT L 353, 28.12.2013, s. 13.

september 2017 lägga fram en rapport för kommissionen om tillämpningen av de arrangemang som avses i artikel 1, för kontroll, med beaktande av de svårigheter som påverkar de yttersta randområdena, av verkningarna av de åtgärder som vidtagits och åtgärdernas bidrag till främjandet eller bibehållandet av lokala ekonomiska verksamheter. På denna grundval kommer räckvidden för de befrielser som bestämmelserna i detta beslut medger vid behov att ses över.

- (18) Den skatteförmån som är kopplad till AIEM-skatten måste förbli proportionell, för att inte undergräva integriteten och sammanhanget hos unionsrätten, inbegripet politiken för konkurrens på den inre marknaden och för statligt stöd.
- (19) Detta beslut påverkar inte den eventuella tillämpningen av artiklarna 107 och 108 i EUF-fördraget.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Genom undantag från artiklarna 28, 30 och 110 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt bemyndigas de spanska myndigheterna härmed att till och med den 31 december 2020 på sådana produkter som tas upp i bilagan och framställs på Kanarieöarna tillämpa fullständiga eller partiella befrielser från den skatt som betecknas Arbitrio sobre las Importaciones y Entregas de Mercancías en las Islas Canarias (AIEM). Dessa befrielser måste ingå som en del av strategin för Kanarieöarnas ekonomiska och sociala utveckling och bidra till att främja lokala verksamheter.

2. Tillämpningen av de fullständiga eller partiella befrielser som avses i punkt 1 får inte leda till skillnader som överstiger

a) 5 % för de produkter som tas upp i avsnitt A i bilagan,

b) 10 % för de produkter som tas upp i avsnitt B i bilagan,

c) 15 % för de produkter som tas upp i avsnitt C i bilagan,

d) 25 % för de produkter som tas upp i avsnitt D i bilagan. När det gäller cigaretter får de spanska myndigheterna dock fastställa en minimiskatt på 18 euro per 1 000 cigaretter som gäller enbart om den AIEM-skatt som följer av tillämpningen av de allmänna beskattningstyperna är lägre än det beloppet.

Artikel 2

De spanska myndigheterna ska senast den 30 september 2017 lägga fram en rapport för kommissionen om tillämpningen av de arrangemang som avses i artikel 1, för kontroll, med beaktande av de svårigheter som påverkar de yttersta randområdena, av verkningarna av de åtgärder som vidtagits och åtgärdernas bidrag till främjandet eller bibehållandet av lokala ekonomiska verksamheter.

På denna grundval ska kommissionen lägga fram en rapport för rådet med en fullständig ekonomisk och social analys och, där så är lämpligt, ett förslag om anpassning av bestämmelserna i detta beslut.

Artikel 3

Detta beslut ska tillämpas från och med den 1 juli 2014.

Artikel 4

Detta beslut riktar sig till Konungariket Spanien.

Utfärdat i Bryssel den

*På rådets vägnar
Ordförande*